

Nije li i Isus došao kroz patnju i smrt do uskrsnuća i radosti? Apostoli su bili radosni što su bili utamničeni i I sv. Pavao je radostan što podnosi patnje za one kojima naviješta evanđelje.

Potpuna radost dolazi u vječnosti, kada će Bog otrti svaku suzu. Tada "smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe" (Otkr 21, 4). Tada će se spašenici radovati, klicati od veselja i zahvaljivati Bogu. Radost je nešto što se ne može odjedanput zgrabiti, nego se osvaja malo po malo kroz vjeru u Boga, kroz nasljedovanje Isusa Krista, kroz vjerno vršenje dužnosti svoga zvanja, kroz razna odricanja, pa čak i kroz životne patnje. Kršćani ne bi smjeli biti žalosni, nego radosni, prožeti nadom i vjerom u vječni život u Bogu.

Kršćani bi trebali svoju radost crpiti posebno u sakramentima pomirenja i euharistije. O Bože, kršćani se u misi susreću sa živim Bogom i čovjekom, Isusom Kristom. Pa zar je moguće da taj susret ne ostavlja na njima, na njihovom licu, nikakvog traga? Ne, to je nemoguće ako se u misi doista susreću s Isusom Kristom. Ta bi se radost morala opažati!

Augustin Kordić

Božićna pšenica - simbol života i blagostanja

Uz kićenje drvca, što je postalo jednim od neizostavni božićnih običaja, te paljenje svijeća na adventskom vijencu, sijanje pšenice na Svetu Barbaru, odnosno Svetu Luciju spada u novije običaje, koji su u naše krajeve došli pred kraj 19. stoljeća. Iako je neki, kako bi pšenica bila bogatija do Božića, siju na Svetu Barbaru, 5. prosinca, uvriježio se običaj njenog sijanja 13. prosinca, na dan zaštitnice vida, Sv. Lucije, svete i mučenice koja je, prema predaji, živjela u III. stoljeću.

Vlati pšenice zasijane u plitici, u punom će sjaju zasjati na sam Božić, i svojom rodnošću (gustoćom i bojom) nagovijestiti dobru ili slabiju žetvu iduće godine. Na taj su je način nekada doživljavali na selu. Božićna pšenica također simbolizira obnovu života, odnosno skoro ponovno buđenje prirode u proljeće, plodnost i blagostanje, kakvo si priželjkujemo i nastojimo priuštiti u blagdanskom vremenu.

ŽUPA GOSPE OD ZDRAVLJA SMILČIĆ

*Župni ured Prikazanja Blažene Djevice Marije
Smilčić*

**Župni listić br. 16
11. prosinca 2011.
Treća nedjelja došašća**

Isus reče: Marta, Marta! Brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno. (Lk, 10,42). Isus dolazi! Čekaj Isuse put još nije pripravljen, čistim stazu, čupam draču što je narasla i pustila duboko korijenje. Mo-

*žeš li još malo
mim kuću svo-
da mogu primi-
liš od mene da
izravnam sve
one postale što
Ove godine že-
Tvoj Rođendan.
svoju skromnu
ljubavlju svoga
čekaš na zimi i
da dolaziš i da
caš. Imam pro-
moga srca su*

kvaka se odlomila i ne daju se otvoriti. Ne uspijevam svojim snagama da ih odškrinem, toliko me okupira briga da zaboravim tražiti Tvoju pomoć. A Ti, Bog strpljivo čekaš i imaš vremena za mene. A ja? Znaš Isuse trebam ovo, trebam ono.....

*pričekati da pospre-
ga srca pa da te on-
ti? Znam Isuse, tra-
ti pripravljen put, da
staze srca kako bi
sličnije tvojima.
lim drukčije slaviti
Želim Te primiti u
štalicu i ugrijati Te
srca jer već dugo
smrzavaš se. Znam
već na vratima ku-
blem Isuse. Vrata
nekakva trošna,*

Evangelje Iv 1,6-8.19-28

Među vama stoji koga vi ne poznate.

Čitanje svetog Evanđelja po Ivanu

Bî čovjek poslan od Boga, ime mu Ivan.

On dođe kao svjedok da posvjedoči za svjetlo da svi vjeruju po njemu. Ne bijaše on svjetlo, nego – da posvjedoči za svjetlo. A evo svjedočanstva Ivanova. Kad su Židovi iz Jeruzalema poslali k njemu svećenike i levite da ga upitaju: »Tko si ti?«, on prizna; ne zaniijeka, nego prizna: »Ja nisam Krist.«Upitaše ga nato: »Što dakle? -Jesi li Ilija?« Odgovori: »Nisam.« »Jesi li prorok?«Odgovori: »Ne.« Tada mu rekoše: »Pa tko si da dadnemo odgovor onima koji su nas poslali? Što kažeš sam o sebi?« On odgovori: »Ja sam glas koji viče u pustinji:*Poravnite put Gospodnji!* – kako reče prorok Izaija.«A neki izaslanici bijahu farizeji. Oni prihvatiše riječ i upitaše ga:»Zašto onda krstiš kad nisi Krist, ni Ilija, ni prorok?« Ivan im odgovori:»Ja krstim vodom. Među vama stoji koga vi ne poznate – onaj koji za mnom dolazi, komu ja nisam dostojan odriješiti remenje na obući.« To se dogodilo u Betaniji,s onu stranu Jordana, gdje je Ivan krstio. Riječ Gospodnja.

Trenutak za razmišljanje o Evanđelju

Rečenica u današnjem evanđelju navodi na razmišljanje: "Među vama stoji koga vi ne poznate!" Koliko smo mi sposobni otkriti, prepoznati Isusovu prisutnost u svojoj sredini? On i među nama stoji, a ipak tako malo utječe na naš život, naša raspoloženja, naše planove. A Ti si, Gospodine, među nama! Tako su Te i proroci navijestili: Tvoje ime je *Emanuel*, što znači *S nama Bog*. Izgleda da Te slabo poznajemo i zaboravljamo Tvoju prisutnost, blizinu, Tvoju želju da izgubljeno nađeš, ranjeno poviješ, griješno spasiš. Svako vrijeme treba svoje preteče, ljude poniznosti koji će dati svoje svjedočanstvo - kao što ga je dao Ivan. To je poslanje kršćana svih naraštaja.

Hoće li Te današnji svijet upoznati, hoće li otkriti Tvoje lice i ljubav - to ovisi o nama. Možda će netko i nama, kao onda Ivanu, doći s pitanjem "Tko si ti". Odgovor bi trebao uputiti na Onoga za kojim svaki čovjek čezne. Jer, Ivan Krsitelj nije Svjetlo, nego - onaj koji svjedoči za Svjetlo. Jer ja nisam Svjetlo, nego - onaj koji svjedoči za Svjetlo.

A, Isus je Svjetlo svijeta. Isus treba mene i svakog kršćanina - da raznosimo Svjetlo do nakraj zemlje. Emanuel... *S nama Bog*... Želim to nositi ovih dana u svom srcu. Pa, ako smo otkrili onoga *koji je jači*, ako smo otkrili onoga koji se *nalazi među nama*, znajmo velikodušno tu radost posvjedočiti drugima. Neka i po meni, neka i po nama, *Svjetlo svijeta* bude razneseno do nakraj zemlje!

Dario Miletić

Upalimo treću svijeću - svijeću radosti i veselja

Čovjek ima pravo na radost u svom svakodnevnom životu, ako živi u skladu s Bogom, s ljudima i s prirodom. Naime, sve što god je Bog stvorio, dobro je. I Propovjednik u Starom zavjetu govori: "S radošću jedi svoj kruh!" (9, 7) Ni Isus nije bježao od ljudske radosti: odazivao se na gozbe i svadbu, imao je prijatelje. Sv. Franjo Saleški s pravom primjećuje da Bog nije neprijatelj ljudske radosti.

No, problem je u tome što mnogi ljudi misle da će ih usrećiti isključivo ovozemaljska dobra, pa zato žude za njima. Boga ostavljaju po strani, jer misle da ih on ne može usrećiti. Sv. Augustin, koji je tražio sreću u stvorenim dobrima, priznaje nakon obraćenja da je čovjek stvoren za Boga i da je ljudsko srce nemirno dok se ne smiri u njemu. Nije li i naš pjesnik Preradović ispjevao: *Ljudskom srcu uvijek nešto treba, zadovoljno nikad posve nije, čim željnog cilja se dovreba, opet iz njeg sto mu želja klije...*? Čovjeka konačno može ispuniti i usrećiti samo Bog, a ne materijalna dobra. Možda je to rijetko tko shvatio kao sv. Franjo Asiški, koji je postao siromašan materijalnim dobrima do kraja, da bi bio ispunjen Bogom do kraja. Uvjeren sam da se ni jedan dobitnik neke vrijedne igre na sreću ne može toliko radovati zbog dobivenog zgoditka koliko se sv. Franjo radovao nad lišavanjem materijalnih dobara. A Isus je rekao: "Blaženije je davati nego primati." (Dj 20, 35)

Drugi problem je u grijehu. Čovjek griješi na ovaj ili onaj način, jer misli da će ga grijeh usrećiti. I tu "sreću" pronalazi samo na početku grijeha. Sv. Ignacije Lojolski zapaža da je grijeh na početku ugodan i sladak, a poslije je gorak; s druge strane, dobro je na početku gorko, jer se čovjek nečega odriče, ali poslije dolazi ugoda, prava radost zbog učinjenog dobra. "Kratka je vijeka radost opakoga." (Job 20, 5)

Dakako, kušnje i žalosti na ovoj zemlji stižu i one koji žive za Boga, koji traže svoju radost u Bogu.